

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 21.

Vydána dne 5. dubna 1935.

Obsah: (51.—53.) 51. Zákon o hlášení pobytu. — 52. Zákon o pobytu cizinců. — 53. Nařízení o celních přírážkách k celním sazbám na některé druhy obilí.

51.

Zákon ze dne 28. března 1935 o hlášení pobytu.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Provozovatel živnosti hostinské a výčepnické je povinen hlásiti pobyt osob, které v takové živnosti ubytoval.

(2) Jiný ubytovatel (§ 2) je povinen hlásiti pobyt osob, které ubytoval v obvodu státního policejního úřadu, nebo v některém z lázeňských a jiných míst (obvodů), jež určí zemský úřad vyhláškou v Zemském věstníku.

(3) Osoba, která nebyla ubytována provozovatelem živnosti podle odstavce 1 nebo jiným ubytovatelem podle odstavce 2, je povinna hlásiti sama svůj pobyt, jestliže se ubytovala v místě (obvodu), dotčeném v odstavci 2.

§ 2.

(1) Jako ubytovatel podle § 1, odst. 2 je povinen hlásiti:

1. vlastník budovy (jeho zodpovědný zástupce) své nájemníky a jiné osoby, které ve své budově ubytoval;

2. majitel bytu nebo jiné místnosti své podnájemníky a jiné osoby, které ve svém bytě (místnosti) ubytoval;

3. vlastník pozemku (jeho zodpovědný zástupce) osoby, které na něm ubytoval.

(2) Při pronájmu (pachtu) nemovitostí uvedených v odstavci 1, č. 1 a 3 přechází povinnost hlášení na nájemce (pachtýře), při

vnucené správě nebo konkursu na správce. Je-li vlastníkem (nájemcem, pachtýřem) takových nemovitostí nebo majitelem bytu (místností — odstavec 1, č. 2) právnická osoba, přechází povinnost hlášení na jejího zákonného nebo statutárního zástupce.

§ 3.

(1) Osoba, jež byla ubytována podle § 1, odst. 1 nebo 2, je povinna sděliti provozovateli živnosti hostinské a výčepnické (jinému ubytovateli — § 2 —) úplně a pravdivě data pro hlášení předepsaná (§ 7, č. 4). Provozovatel živnosti (jiný ubytovatel) je povinen vyzvati osobu ubytovanou ke sdělení těchto dat, nejsou-li mu jinak známa, jestliže osoba ubytovaná sama mu je nesdělila.

(2) Provozovatel živnosti, jiný ubytovatel a osoba dotčená v § 1, odst. 3 hlásí data pro hlášení předepsaná státnímu policejnímu úřadu, stalo-li se ubytování v obvodu tohoto úřadu, jinak obecnímu úřadu.

§ 4.

(1) Každý je povinen udati při hlášení úplně a pravdivě data pro hlášení předepsaná.

(2) Osoba hlášená je povinna k vyzvání úřadu doplniti ve stanovené lhůtě neúplná hlášení, po případě předložiti doklady o totožnosti osoby a správnosti hlášených dat.

§ 5.

Obce jsou povinny spolupůsobiti při provádění tohoto zákona a nařízení na jeho základě vydaných.

§ 6.

Státní policejní, okresní a obecní úřady jsou oprávněny dohlížeti, je-li povinnost hlášení plněna.

§ 7.

Vláda vydá podrobnější předpisy nařízením, jimž zejména bude stanoveno:

1. jaká doba pobytu (ubytování) zakládá povinnost hlášení;

2. v jakých lhůtách má býti splněna povinnost hlášení;

3. kdy lze sloučiti hlášení o začátku a konci pobytu do jednoho oznámení;

4. jaká data jest hlásiti ve smyslu tohoto zákona;

5. pokud jsou osvobozeny od povinnosti hlášení osoby ubytované ve veřejných ústavech, klášterech, konventech, církevních ústavech, v nocležnách státních úřadů (ústavů), státních (státem spravovaných) podniků, a osoby na úředních cestách vůbec;

6. jaké jsou úlevy při ubytování hromadném a při ubytování podle č. 5;

7. jak bude kontrolováno hlášení tímto zákonem a nařízením na jeho podkladě vydanými předepsané, a jak bude vedeno v patrnostech.

§ 8.

Ustanovení tohoto zákona vztahují se na vojenské (četnické) gážísty a mužstvo v činné službě, jakož i na příslušníky finanční stráže jen, jestliže se jich ubytování stalo mimo vojenské (služební) budovy, pokud nejde o ubytování podle zákonů o ubytování vojska.

§ 9.

Pokud o věcech tímto zákonem upravovaných mají mezinárodní smlouvy, ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlášené, odchýlná ustanovení, platí po dobu mezinárodní účinnosti takovéto smlouvy její ustanovení. Podrobnosti k jejich provedení může stanoviti vládní nařízení.

§ 10.

Ustanovení tohoto zákona nevztahují se na osoby, jimž přísluší exterritorialita, na cizí konsuly z povolání a na členy jejich průvodu, pokud vzájemnost je zabezpečena a nejde o československé státní příslušníky.

§ 11.

(1) Nesplnění povinností uložených tímto zákonem nebo vládním nařízením podle něho vydaným, nebo ustanoveními platnými podle § 9, potrestá se jako přestupek pokutou do

500 Kč, nebo vězením do 8 dnů, při opakování pokutou do 5.000 Kč, nebo vězením (uzamčením) do 14 dnů. Za nedobytnou pokutu vyměří se náhradní trest vězení (uzamčení) podle míry zavinění do 8 dnů, při opakování do 14 dnů.

(2) Trestání podle tohoto zákona přísluší státnímu policejnímu úřadu, a v místech, pro něž takový úřad není zřízen, okresnímu úřadu.

§ 12.

Dnem účinnosti tohoto zákona pozbývají platnosti dosavadní předpisy jednající o hlášení, zejména:

nařízení ministerstva vnitra a nejvyššího policejního úřadu ze dne 15. února 1857, č. 33 ř. z., o hlášení, ve znění nařízení ze dne 15. ledna 1860, č. 20 ř. z., a všechny na jeho základě vydané předpisy;

nařízení ministerstva vnitra, spravedlnosti a nejvyššího policejního úřadu ze dne 2. dubna 1858, č. 51 ř. z., o přestupcích předpisů o hlášení;

§ 320, písm. a) až d) obecného trestního zákona a § 577, písm. a) až d) vojenského trestního zákona;

§§ 1, 2, 6 až 9, 11, 12, 14, 15, § 16, odst. 3, §§ 17, 18 zák. čl. V/1903, o právu pobytu cizinců, a §§ 72 a 73 zák. čl. XL/1879 býv. uh. trestního zákona o přestupcích, dále § 23 zák. čl. XXVIII/1879, jakož i předpisy na základě citovaných zákonů vydané, pokud se týkají povinnosti hlášení tímto zákonem upravené;

nařízení ministra s plnou mocí ze dne 6. července 1920, č. 39 Úředních novin, o povinnosti hlášení osob došlých na Slovensko po 1. červenci 1919;

dále jen pokud jde o hlášení podle tohoto zákona o hlášení pobytu:

§ 320, písm. e) obecného trestního zákona a § 577, písm. e) vojenského trestního zákona.

§ 13.

Zákon nabude účinnosti dnem, který bude určen vládním nařízením; provede jej ministr vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Černý v. r.